

Arrest

nr. 227 183 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 30 januari 2015, in functie van haar Belgische partner, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 4 augustus 2015 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 30 juli 2020.

1.3. De wettelijke samenwoning van verzoekster en haar Belgische partner werd op 27 november 2015 stopgezet.

1.4. Verzoekster werd er bij schrijven van 4 oktober 2017 van in kennis gesteld dat verweerder overwoog om, met toepassing van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een einde te stellen aan haar verblijf en werd uitgenodigd om bewijzen voor te leggen om aan te tonen dat zij een verder recht op verblijf kon genieten. Dit schrijven werd verzoekster op 15 november 2017 ter kennis gebracht.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 6 mei 2019 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster op 8 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [M.]
Voornaam: [S.]
Nationaliteit: Turkije
[...]

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 2°, wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie in functie van haar partner (geregistreerd partnerschap 15.02.2013) zijnde dhr. [A.S.] ([...]).

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat het geregistreerd partnerschap dd. 15.02.2013 op 27.11.2015 eenzijdig werd stopgezet te Antwerpen. Betrokkenen vormen geen familiale cel meer. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 4.10.2017 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. De brief die daartoe opriep, werd aan betrokkene betekend op 15.11.2017. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Arbeidsovereenkomst dd. 1.04.2017 bij werkgever S.A.M. BVBA starter; arbeidsovereenkomst dd.2.10.2017 bij werkgever ASFALT BEDRIJF BVBA + bijhorende loonfiche voor de maand oktober 2017 + berekening netto-bruto dd. 5.10.2017
- brief betreffende "ACV bijdrage" dd. 2.10.2017
- attest "verzekerbareid" bij Vlaams & neutraal ziekenfonds dd. 23.02.2015
- attest van regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie
- huurovereenkomst dd. 1.04.2011
- inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal schooljaar 2013-2014
- attest OCMW Antwerpen dd. 21.11.2017 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun gekregen heeft.

In de aan betrokkene betekende brief dd. 04.10.2017 staat eveneens dat betrokkene tot aan de eventuele afgifte van de F+-kaart en voor zover er geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot het opgestarte onderzoek, DVZ op de hoogte dient te stellen van alle relevante wijzigingen van zijn situatie. Er werden geen bijkomende documenten meer voorgelegd.

Wat betreft de uitzonderingsgronden, zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°; 2°, 3° en 4°, dient opgemerkt te worden dat het geregistreerd partnerschap geen drie jaar heeft stand gehouden. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, noch van huishoudelijk geweld.

Wanneer we de duur van het legaal verblijf van betrokkene in België (bijlage 19ter dd. 03.03.2015) bekijken kunnen we stellen dat deze in verhouding met haar verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Wat de voorgaande periode betreft dient opgemerkt te worden dat uit illegaal verblijf geen rechten geput worden.

Ook de leeftijd van betrokkene houdt dan ook geen risico in om terug te keren naar het land van herkomst.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is.

Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenen het geregistreerd partnerschap hebben beëindigd. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Wat betreft haar economische situatie legt betrokkene twee arbeidsovereenkomsten + bijhorende documenten van die tewerkstellingen voor. Echter, het hebben van een inkomen is geen afdoende bewijs van een uitermate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien kan betrokkene de verworven competenties aanwenden ter bekoming van een tewerkstelling in het land van herkomst.

Wat betreft de sociale- en cul[t]urele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor. Uit de attesten (attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie; inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal voor het schooljaar 2013-2014) Echter, het volgen van deze cursussen is verplicht. Het kennen van de regiotaal is nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Bijgevolg toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Betrokkene legt verder nog een attest verzekeraar bij Vlaams en neutraal ziekenfonds, attest ACV en een huurovereenkomst voor. Echter, het hebben van een ziektekostenverzekering/vakbond en onderdak behoren tot de basisbenodigdheden om in een minimum aan waardigheid te kunnen leven. Deze documenten bewijzen bijgevolg niet dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.

Wat betreft de gezondheidstoestand van betrokkene legt betrokkene geen enkel document voor. Haar gezond[d]heidstoestand vormt dan ook geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. De F-kaart van betrokkenen dient gesupprimeerd te worden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]" Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te

nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Artikel 42quater Vw. luidt:

§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen 5 jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf diende verwerende partij rekening te houden met de duur van het verblijf, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

In casu is dit niet zorgvuldig gebeurd.

Verzoekster had een duurzame relatie met de heer [A.S.], van Belgische nationaliteit, sedert 2011 met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd op 15.02.2013. (stuk 15)

Op 27.11.2015 heeft de heer [A.] het geregistreerd partnerschap eenzijdig stopgezet. (stuk 17)

De betekening van de stopzetting gebeurde op 04.12.2015. (stuk 16)

Op 09.10.2017 heeft de gemeente op instructie van verwerende partij verzoekster gevraagd om stukken voor te leggen in het kader van een socio-economisch onderzoek.

Verzoekster heeft toen tijdig de documenten voorgelegd.

Nadien heeft zij inderdaad geen nieuwe documenten voorgelegd, alhoewel in de brief van DVZ was vermeld dat zij tot aan de aanvraag van de F+-kaart haar dossier blijvend diende te actualiseren.

De reden hiervan is dat verzoekster ernstig depressief en psychotisch is.

Zij neemt reeds 18 jaar psychiatrische medicatie.

Uit het medisch verslag blijkt dat mevrouw o.m. hallucineert en suïcidale neigingen heeft, (stuk 4)

Sedert 05.03.2019 is zij opgenomen in het ziekenhuis, (stuk 5)

Haar ziekte is erkend en zij heeft recht op invaliditeitsuitkeringen. (stuk 13)

De gezondheidstoestand van verzoekster vormt dus een obstakel om terug te keren naar Turkije.

Los van de vraag of zij daar de gepaste behandeling kan krijgen, kan zij de behandeling aldaar niet betalen omdat zij daar niet verzekerd is.

Per aangetekend schrijven d.d. 08.05.2019 is haar een bijlage 21 betekend, (stuk 3)

Verwerende partij heeft bijna 4 jaar gewacht om het verblijf te beëindigen.

Het was zorgvuldiger geweest om opnieuw expliciet bijkomende stukken te vragen aan verzoekster, daar verwerende partij zich baseerde op stukken van meer dan een jaar geleden om haar beslissing te stelen.

Er is in hoofde van verzoekster duidelijk sprake van medische overmacht, gelet op haar gezondheids-toestand kon van haar op redelijkerwijze niet verwacht worden dat zij spontaan haar dossier zou blijven actualiseren.

Overmacht kan het gevolg zijn van een buiten de wil gelegen feit - hetzij van eigenlijke overmacht, hetzij van de houding van een derde - en niet van een loutere wilsdaad van de verzoekende partij, ongeacht of het om een opzettelijke daad dan wel om nalatigheid gaat (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, Brugge, die Keure, 1996, nr. 503).

In casu is er duidelijk sprake van overmacht zoals hierboven omschreven."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu kan de Raad slechts vaststellen dat in de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt namelijk geduïd dat toepassing werd gemaakt van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster omdat het geregistreerd partnerschap met een Belgisch onderdaan werd stopgezet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt tevens dat verweerder de verplichting in aanmerking heeft genomen die voortvloeit uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, met name om rekening te houden met de duur van verzoeksters verblijf in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen tegen de bestreden beslissing met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de inhoud correct weergeeft.

Allereerst dient te worden gesteld dat verzoekster niet betwist dat haar partnerschap met de Belgische onderdaan, in functie van wie zij tot een verblijf werd toegelaten, werd beëindigd. Zij bevestigt zelfs uitdrukkelijk de stopzetting van het geregistreerd partnerschap. Zij toont ook niet aan dat de motivering van verweerder aangaande de duur van haar verblijf, haar leeftijd, haar gezinssituatie, haar economische situatie en haar sociale- en culturele integratie incorrect of kennelijk onredelijk is.

Daarnaast moet worden aangegeven dat het feit dat verweerder pas vier jaar nadat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd een einde stelde aan haar verblijf de Raad op zich niet toelaat te concluderen dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Verzoekster betoogt verder dat zij ernstige psychische problemen heeft. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verweerder verzoekster uitdrukkelijk verzocht om eventuele dienstige stukken omtrent haar gezondheidstoestand over te maken en dat zij het niet nuttig achtte om enig stuk omtrent haar psychische problemen, die volgens haar reeds achttien jaar bestaan, mee te delen. Zij kan derhalve niet worden gevolgd waar zij lijkt te willen aangeven dat verweerder een gezondheidsproblematiek, die zij zelf niet de moeite waard vond om te vermelden, had dienen te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er tevens op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing

kon beschikken om deze beslissing te nemen. Er blijkt niet dat verweerder over de medische stukken die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt (verklaring arbeidsongeschiktheid, attest opname ziekenhuis en een psychiatrisch verslag dat pas op 21 mei 2019 – en dus nadat de bestreden beslissing reeds was genomen – werd opgesteld) kon beschikken. Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangewend om aan te tonen dat verweerder verzoeksters gezondheidstoestand niet correct heeft beoordeeld.

Er dient voorts te worden gesteld dat verzoeksters ziekenhuisopname gedurende een beperkte periode niet kan worden beschouwd als een vorm van overmacht die haar verhinderde om nuttige gegevens over te maken, dit gelet op het feit dat zij over verscheidene maanden beschikte om dienstige stukken neer te leggen. Bovendien blijkt ook niet dat haar medische toestand op zich van die aard was dat zij niet bij machte zou zijn geweest om de nodige en gevraagde inlichtingen aan verweerder te verstrekken. Verzoekster reageerde immers op verweerders vraag om inlichtingen en gaf hierbij onder meer aan dat zij was tewerkgesteld, zodat niet kan worden aangenomen dat zij, om gezondheidsredenen, niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om haar situatie nader toe te lichten.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat haar medische toestand haar heden verhindert om terug te keren naar Turkije en dat zij in dat land geen toegang zal hebben tot de gepaste medische zorg kan het volstaan op te merken dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar Turkije, doch enkel vaststelt dat zij niet langer een recht op verblijf in functie van een Belgische partner kan laten gelden. De bestreden beslissing laat onverkort de mogelijkheid bestaan om een verblijfs-machtiging om medische redenen aan te vragen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden herhaald dat verzoekster werd uitgenodigd om in het kader van het onderzoek naar haar verblijfsrecht de dienstig geachte bewijsdocumenten over te maken en dat zij hieraan gevolg gaf. Verweerder heeft ook duidelijk rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken. Verweerder heeft verzoekster tevens uitdrukkelijk meegedeeld dat zij de mogelijkheid had om haar dossier te actualiseren tot zijn onderzoek was afgerond. Het enkele feit dat de bestreden beslissing pas op 6 mei 2019 werd genomen terwijl verzoeksters geregistreerde partnerschap met een Belgisch onderdaan op 27 november 2015 werd beëindigd en verzoekster op 15 november 2017 werd verzocht om nuttige inlichtingen over te maken impliceert niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig optrad of dat hij zou verplicht zijn om haar meermaals uit te nodigen om stukken die zij belangrijk achtte mee te delen.

Er blijkt niet dat verweerder de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid of dat hij niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Aangezien verzoekster uitdrukkelijk werd verzocht om alle nuttige inlichtingen te verstrekken of dienstige stukken over te maken kan ook geen schending van de hoorplicht worden vastgesteld.

2.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.6. Verzoekster zet verder nog uiteen wat de draagwijdte is van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, doch toont met deze theoretische uiteenzetting niet, op een voor de Raad begrijpelijke wijze, aan waarom zij meent dat deze beginselen van behoorlijk bestuur in voorliggende zaak werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK